

оръжие, за което току-що бѣха чули, но гласно не можеха да я изкажатъ.

Това сякашъ го насърдчи, и той самодоволно, съ нескривана гордостъ заяви: „Господинъ учителю, азъ съмъ бумерангъ“!

Цѣлиятъ класъ прихна въ непринуденъ смѣхъ. Трѣбваше да употрѣбя много убедителни думи, докато се възстанови тишината и да внуша на палавитѣ юноши да бждатъ внимателни къмъ неджгавитѣ хора.

III

Нешастииятъ Бумерангъ! Прѣкорътъ му тъй прилѣгаше, че не го остави и до днесъ. Минаха доста години, които го дѣлятъ отъ неговото детинство. Тѣ, безспорно, сж изличили много отъ споменитѣ на неговитѣ ученически дни, изпълнени съ весели и безгрижни игри, защото, влизайки въ живота, той трѣбваше да се изправи на собствени крака. Но какъ? Тѣ трудно можеха да подържатъ сега тежестъта на неговото възмъжало тѣло. Въ тоя си видъ той изглеждаше като сжщински мжченикъ. Често пжти, като минаваше изъ шумнитѣ улици на града, той възбужаше състрадание у хората, които си казваха: „Бедниятъ, колко е онеправданъ отъ Бога!“ Съ това, обаче, не се облекчаваше неговата сждба. Пъкъ и той не се огорчаваше отъ това, и нито веднажъ не прострѣ ржка за милостиня. Чрезъ жилеститѣ си ржце той се посвети на трудъ, за да обезпечи сжществуването си.

Бумерангъ постжпи на работа въ една ковачница да учи занаятъ при майсторъ коларо-желѣзаръ. Той бърже усвои, какъ да действува съ мѣха, до каква степенъ да нагрѣва желѣзото, какви форми да му дава и съ кои уреди да си служи при разни случаи. По цѣль день издигаше и слагаше тежкия чукъ и нанасяше немилостиви удари на наковалнята. Изъ ржцетъ му често излизаха чудно хубави нѣща: ту гривни за кола, жегли,